

POKOJ VÁM!

MĚSÍČNÍK
UNIČOVSKÉ
FARNOSTI

Květen 2006
Číslo 5
Ročník 2

Slovo života na květen

*„Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné.“
(Sk 10, 34-35)*

Jak široké srdce má Bůh! Neexistují pro něj rozdíly mezi lidmi a národy, mezi jazyky a etnickými skupinami. Všichni jsme pro něj jeho děti a máme stejnou důstojnost.

Ani první křesťané v Jeruzalémě nechápali tuto otevřenou a univerzální mentalitu. Pocházeli všichni z téhož národa a věděli, že to je národ vyvolený. Proto pro ně nebylo snadné navázat vztah autentického bratrství s příslušníky jiných národů. Pobouřilo je, když se dověděli, že Petr vstoupil v přímořské Cesareji do domu cizince, římského důstojníka Kornélia. Žádné spolčování s cizinci!

Pro Boha však nikdo není cizinec.

On „dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým.“⁽¹⁾ Bůh miluje všechny bez rozdílu.

Právě to tvrdil Petr před římským vojákem, a tím překonával předsudky, které ho vzdalovaly od lidí z jiných národů:

„Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné.“

Jestliže Bůh takto jedná, máme tak jednat i my; máme rozbít všechny přehradu a osvobodit se od veškerého otroctví.

Často jsme otroky rozdělení mezi chudými a bohatými, mezi generacemi, mezi bílými a černými, mezi kulturami a národnostmi. Máme zkreslené názory na přistěhovance a cizince. Říkáme otřepané fráze o těch, kteří se od nás liší. Odtud pramení nejistota, strach ze ztráty totožnosti, nesnášenlivost...

Existují ještě nenápadnější hranice, které procházejí mezi naší rodinou a rodinami blízkými, mezi lidmi z naší náboženské skupiny a skupinami jinak orientovanými, mezi různými čtvrtěmi téhož města, mezi stranami a mezi sportovními kluby... Z toho se rodí nedůvěra, zatvrzelá a hluboká zášť a chronické nepřátelství.

Jak bychom neměli mít na paměti všeobecné bratrství, když je tady Bůh, který nedělá mezi lidmi žádné rozdíly? Jako děti téhož Otce se můžeme pokládat za bratry a sestry každého muže a ženy, ke kterým se přiblížíme.

„Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné.“

Jestliže jsme bratři a sestry, musíme bez přestání milovat všechny, počínaje těmi, kdo jsou kolem nás. Naše láska nemá být platonická, abstraktní, ale konkrétní a sloužící. Je to láska schopná jít druhému vstříc, rozvíjet s ním dialog, ztotožňovat se s jeho obtížnou situací, brát na sebe jeho břemena a starosti. A to vše tak, aby druhý cítil, že je

pochopen a přijat ve své rozdílnosti a má svobodu vyjádřit bohatství, které má v sobě.

Je to láska, která udržuje živé a aktivní vztahy mezi lidmi nejrůznějšího přesvědčení, vztahy založené na „zlatém pravidle“ – „Dělej ostatním to, co chceš, aby oni dělali tobě“ – které je uvedeno ve všech posvátných knihách a vtisknuto do svědomí lidí.

Je to láska, která uvádí do pohybu srdce a vede je až k vytváření společenství majetku, láska, která miluje vlast druhého stejně jako svoji, láska, která vytváří nové struktury s nadějí, že je možné zastavit války, terorismus, boj, hlad a tisícové zlo ve světě.

„Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné.“

Společně to zakusily Fiore, jedna z mých prvních společnic z Říma, a Moira, dívka z Guatemaly, domorodá katolička, potomek mayských Kacjchichelů, nejstarší z jedenácti dětí. Domorodci jsou velmi diskriminováni a to u nich vytváří silný komplex méněcennosti ve vztahu k míšencům a především k bělochům.

O svém setkání s Fiore Moira vypráví, že „nikoho nepřednostňovala“, hovořila k srdci lidí a nechávala padat každou bariéru: „Nikdy nezapomenu, jak mne Fiore slavnostně přijala. Její láska ke mně byla odrazem lásky Boží.

Moje domorodá kultura a rodinná výchova mě vedly k vytváření vztahů k druhým, které byly spíše uzavřené a tvrdé, takže se každý ode mne vzdálil. Fiore byla mojí učitelkou, vzorem a modelem ... a pomohla mi vyjít ze sebe, abych s důvěrou šla ke druhým lidem.

Také mi navrhla, abych se vrátila ke studiu. Povzbudila mne a podpořila, když jsem kvůli kulturním a metodickým těžkostem měla pokušení toho nechat. Dosáhla jsem titulu firemní sekretářky.

Především mi předala vědomí mé lidské důstojnosti. Pomohla mi překonat pocit méněcennosti, který jsem jako domorodec na sobě nesla jako znamení. Už jako malé děvče jsem snila o tom, že budu bojovat za osvobození našeho lidu, ale Fiore mne naučila, že musím začít od sebe. Já musím být 'nová', jestliže chci, aby se narodil 'nový lid'.

Když milujeme Ideál, můžeme s pomocí Boha, který nedává přednost žádnému člověku, mít nové sny, tak jako Moira: „Svým 'ano' Bohu jsem mohla otevřít cestu pro přinášení Ideálu celému svému lidu a mohu říci, že v naší rodině už ho vidím částečně uskutečněný.“⁽²⁾

Chiara Lubichová

1. Mt 5, 45; 2. MATILDE COCCHIARO, Un fiore raro. Ada Ungaro (Vzácný květ, Ada Ungaro), Řím 2003, str.151-153.

Svatí na vitrážích našeho kostela XIII. část

Svatá Kristýna.

Dnes se zaměříme na postavu svěťice, která je vyobrazena v presbytáři na pravém okně směrem od svatostánku, vedle sv. Rudolfa z Bernu.

Zjištění totožnosti této svěťice bylo obtížné, protože v dostupných prameňech týkajících se rekonstrukce vitráží se nacházejí rozporné údaje. Pravděpodobně se však jedná o sv. Kristýnu. Napovídá tomu i skutečnost, že v německy psaném věnování pod postavou je zmíněna dárkyně „Kristina“, přičemž skutečnost, že donátoři si vybírali ze seznamu svatých pro zobrazení právě své jmenovce, se zdá být přirozená a běžná. Dále je u svěťice zobrazen atribut oheň. Sv. Kristýna byla podle legendy přivázána na kolo a mučena otáčením nad plamenem.

Sv. Kristýna (Christiana, tedy křesťanka) má svátek 24. července a narodila se pravděpodobně ve 3. století, tedy v době pronásledování křesťanů za císaře Diokleciána. Žila zřejmě v městečku Bolsena, které leží na břehu jezera, přibližně v půlce cesty mezi Římem a Florencií v dnešní Itálii. Jakožto dcera zámožného soudce měla možnost být svědkyní pronásledování křesťanů, přičemž jejich statečnost a utrpení ji přivedly k poznání Krista.

Kristýna nosila uvězněným potravinu. U otcova domu, ve věži na břehu jezera, kde se se svými služebnicemi modlivala, se nacházely stříbrné a zlaté sošky pohanských model, které Kristýna rozbíjela a získaný výtěžek dávala chudým.

Otec nebyl ochoten přijmout její vysvětlení, že nechce sloužit nehybným modlám z drahých kovů, ale pravému Bohu, Stvořiteli všehomíra, neviditelnému pro lidský zrak. Rozlítil se nad neústupností své dcery a podle legendy ji pak podrobil nesčetnému krutému mučení. Je otázka, co z legendy je vymyšleno a co je pravdivým jádrem. Kristýna údajně všechna muka zázračně přežila, dokonce prý podala otci kus masa ze svého rozdrásaného těla a nakonec byla usmrcena vystřeleným šípem.

Mnohem později, ve středověku, kdy v městečku Bolsena byl již kostel zasvěcený sv. Kristýně, došlo při mši svaté k zázraku, kdy z rukou českého kněze, který pochyboval o přítomnosti Krista v Nejsvětější svátosti, začala kapat krev. Událost byla podnětem k ustanovení svátku Těla a Krve Páně a také ke stavbě gotického dómu v blízkém městě Orvietu. (jihá)

Tip na nedělní výlet XI. část

Malý Rabštejn

Většina z vás to už asi zná na Rabštejně nad Bedřichovem. Možná ale nevíte, že přibližně 31 km od Uničova, na rozhraní Nížkého Jeseníku a Oderkých vrchů, se nachází skalní útvar s podobným názvem - Malý Rabštejn. Jedná se o cvičnou horolezeckou skálu vysokou kolem 40 m, která se tyčí na řekou Bystřicí. Nejvyšší bod skály se nachází v nadmořské výšce 475 m.

Jako vždy, i na Malý Rabštejn se můžete dostat různým způsobem. Například i po železnici, když vystoupíte na železniční stanici v Jívové. My jsme tradičně cestovali autem. Trasa je následující: Uničov, Šternberk, ve Šternberku se dát směrem na Opavu, v zatáčce nad městem pak odbočit na Domašov, projet Domašovem a poté odbočit směrem na Jívovou. Dole v lesním údolí se na křižovatce nespletete, jako se to podařilo nám. Dopravní značení ukazovalo směr na Jívovou rovně. Dali jsme se tedy rovně, což byla úzká cesta do jakéhosi údolí, ze kterého ještě v dubnu zapomněla odejít zima. Autor matoucího značení měl pod pojmem „rovně“ zřejmě na mysli

pokyn „pokračovat dál po normální silnici tak, jako doposud“. V Jívové potom hledejte dopravní značku, která vás nasměruje k železniční stanici, která leží daleko v lesích za obcí. Od konce vesnice ujedete asi 2,5 km, když se dostanete na lesní rozcestí. Směrem doprava se jede na Magdalenský Mlýn. Vy však pojedete ještě asi 2 km odbočkou doleva. Pod vámi, v údolí napravo, možná zahlédnete zmíně-

nou železniční stanici a také si možná řeknete, že jste kdesi „na konci světa“. Tak jsem to řekl i já a za chvíli se rodina rozesmála, protože jsme míjeli zašlou rezavou ceduli, na níž skutečně byl neumělý nápis „KONEC SVĚTA“. Cesta však našťastí vedla dál, nikde žádný zákaz. Zaparkovat se pohodlně dalo u velkého břidlicového lomu.

Od lomu pak půjdete po modré. Je to krátká a pěkná, asi dvacetiminutová procházka s krátkým strmým výstupem na závěr. My jsme si však cestu náležitě protáhli, protože jsme:

- prošmejčili přilehlý lom, přičemž jsme neopomněli házet břidlicové „žabky“ do mohutných kaluží,
- obdivovali čerstvě probuzené žluťásky, babočku osikovou a kopřivovou,
- kochali se řekou Bystřicí v plné síle

DOKOJ VÁM!

jarního tání,
 -prolezli vrchem i spodem
 nádherný kamenný most přes
 železniční trať,
 -nechali se strhnout k malému
 výletu do blízkého železničního
 tunelu, kde nás samozřejmě
 - jak jinak - překvapil projíž-
 dějící vlak. Vedení bílými na-
 vigačními pruhy jsme doběhli
 do nejbližšího bezpečnostního
 výklenku, kde jsme se ve tmě
 všichni nakřčili na sebe. Dojem
 z houkající hřmotné obludy, jejíž
 kola rachotila těsně u hlavy, se
 dětem určitě vryl do paměti jako

neobvyklý zážitek...

-našli jsme mrtvou lištičku, která
 při procházce tunelem byla asi
 na rozdíl od nás méně opatrná,
 -posvačili jsme na vrcholu Rab-
 štejnu a sledovali dva trénující
 horlezce.

Pokud zrovna nebudete
 šplhat po skále kolmo vzhůru
 jako tito horolezci, lze zhodnotit
 zdolání Malého Rabštejnu jako
 malý, nenáročný, odpočinkový
 výlet. (jihá)

REPORTÁŽ

Velikonoční výstava v Hnojicích

V neděli 9.4. jsme využili možnosti podívat se v Hnojicích na „Velikonoční výstavu“. Po obědě jsme auty společně s rodinou Kovaříkových vyrazili na Hnojice. Výstava se konala v domě „U Švancerů“. S velkou láskou a pečlivostí výstavu instalovali na nástěnkách, stolech a přenosných tabulích členové místního občanského sdružení Hagnózek. Výstava seznamovala návštěvníky s křesťanským významem Velikonoc, s lidovými zvyky, se zdobením kraslic, s pečením perníků, pletením pomlázky, se svátečním stolováním a se spoustou dalších věcí souvisejících jak s Velikonocemi, tak i s vítáním jara.

Na výstavě jsme také potkali manžele Kocůrkovy, jak živě diskutují s pořadateli o vystaveném dívčím

hanáckém kroji. Kroj totiž patřil původně do garderoby pí Kocůrkové, a nyní něj s láskou pečují v rodině Švancerových.

Pořadatelé nám i zatancovali, zazpívali, řekli koledu. Dokonce nás i naučili plést pomlázku. Měli jsme možnost ochutnat „hanácké makové frgál“ a neřidiči i „selná hanáckó slevovico“.

Bylo to moc hezké a příjemné odpoledne. Jen škoda, že zájem veřejnosti prý nebyl velký. Souviselo to však i s nevelkou a skromnou propagací výstavy. Byli jsme vlastně posledními návštěvníky výstavy protože jsme na výstavě vytrvali až do „zavíračky“. Zároveň jsme od pořadatelů dostali i zvláštní pochvalu, protože jsme byli „nejdelšími“ návštěvníky výstavy. Strávili jsme totiž v přítomnosti příjemných a pohostinných pořadatelů téměř dvě hodiny. (frvo)

na výstavě poletovala rozšafná a usměvavá hanačka

Kovaříkovi s údivem sledují hbité ruce pletoucí pomlázku z osmi

vystavené hanácké kroje

stoly se prohýbaly pečlivě připravenými exponáty

REPORTÁŽ
Děkanátní setkání mládeže

V sobotu 8.4. se v Újezdě u Uničova při příležitosti XXI. světového dne mládeže uskutečnilo děkanátní setkání mládeže. Svatý Otec dal ke dni mládeže toto slovo: „Svítilnou mým nohám je tvé slovo, světlem mé stezce.“ (Ž118/119, 105).

Setkání začalo v krásném slunečném dni v 9.30 hodin. Nevím přesně, kolik se na setkání sešlo farností, ale některé si pamatují: Šternberk, Uničov, Litovel, Červenka, Renoty-Střelice, Újezd u Uničova, Troubelice a Nová Hradečná. Z uničovské farnosti nás ale moc nejelo, jen já a dvě holky. Myslím, že se nás přesto sešlo docela dost, asi kolem 30 mladých.

Nejprve jsme se z každé farnosti představili tak, jak se sluší a patří. Poté jsme si z radosti zazpívali k Pánu, že jsme se setkali v tak krásném počtu, a pomodlili se.

Z kněží nás na setkání přišli povzbudit šternberský děkan P. J. Janek z farnosti Uničov, P. kaplan J. Rosenberk z farnosti Uničov-Renoty – Litovel, P. J. Červenka z farnosti

Šternberk, P. Mrázek z Nové Hradečné, ale také přátelé kapucíni, kteří nás pozvali k nim do farnosti.

Pak si vzal hodinové slovo P. J. Červenka. Mluvil o dopisu Svatého Otce na téma Boží slovo v Novém zákoně. Téma nám vyložil stručně a jasně, jak jinak, to by přece nebyl P. J. Červenka. Řekl to krásně od srdce, vedl ho Duch Svatý. Důrazně nám připomněl, abychom si každý den přečetli nějaký úryvek z Nového zákona, aby nás Boží slovo vedlo po celý náš den. Po přednášce P. Červenky jsme poděkovali Duchu Svatému, jak nás vede k životu.

Po modlitbě jsme se rozdělili do čtyř skupinek a s kněžími více diskutovali o Božím slově v Novém zákoně.

Pak jsme pojedli, co nám dobrého připravili novicové kapucíni. Byl to vynikající vepřový a hovězí guláš. To byla mňamka!! Ve 14 hodin jsme se vydali s Pánem Ježíšem na křížovou cestu.

Setkání ukončila v 15. hodin mše svatá. Byla krásná a úžasná, včetně slov, která řekl P. J. Červenka.

Po mši svaté jsem se rozloučil.

Už teď se těším na další viděnou.
(Květošek Bardoň)

Poděkování za pohlednice a obrázky poutních míst

Chci i touto cestou poděkovat těm, kteří mně sběratelovi darovali pohlednice či obrázky poutních míst. Pán Bůh vám zaplať, ať vám Pán Ježíš za to žehná svou láskou. Obrázky a pohlednice sbírám dál, budu vděčný za další vaše přátelské dary. Ještě jednou všem mockrát děkuji.

(Květošek Bardoň)

Poděkování redakci, zejména panu Kocůrkovi

Chci moc poděkovat redakci časopisu, zejména panu Kocůrkovi, který všechny příspěvky zpracovává a snaží se aby náš časopis byl co nejkrásnější. Všem velký Pán Bůh zaplať za dar časopisu.

(Květošek Bardoň)

Mariina pokora

(z myšlenek Matky Terezy z Kalkuty)

Co všechno se můžeme naučit od Panny Marie! Byla pokorná, protože byla celá pro Boha. Byla plná milostí. Užívala všemohoucí síly, která v ní byla: užívala milosti Boží.

Je pro nás velmi důležité, abychom měli hlubokou lásku k Panně Marii. Ona přece učila Ježíše chodit, modlit se, mýt se a dělat všechny ty drobné práce, které činí náš život tak krásným. Ona je musela dělat také.

A totéž dělá do určité míry i nyní - je vždy ochotná pomáhat nám a učit nás, jak patřit pouze Ježíši, jak milovat jediné Ježíše, jak se ho dotýkat a sloužit mu, i když je skrytý za nějakým utrpením.

Velikost Panny Marie je v její pokore. Není tedy divu, že ten, který žil v její těsné blízkosti, si přeje, abychom se od něho a od ní naučili jen jednomu: být tiší a pokorní srdcem.

Nikdo nepochopil tak dokonale, co to znamená být pokorný, jako Maria. Ona, která byla služebnicí Pána. Ona byla dokonale prázdná od sebe sama,

a proto ji Bůh naplnil svou milostí. „Plná milosti“ znamená plná Boha.

Být služebnicí znamená být k dispozici určité osobě, aby ji tato osoba mohla užívat podle své vůle; proto ji plně důvěřuje a má z ní radost, protože jako služebnice jí patří bez výjimky.

To je hlavní rys spirituality našeho společenství: úplná odevzdanost; být Bohu plně k dispozici, být užíván, jak se to Bohu líbí, být Jeho služebnicí, patřit mu.

Všimněme si, že Panna Maria poslechla anděla a řekla: „Ať se mi stane podle tvého slova.“ (Lk 1,38) Čí slovo to bylo? Andělovo, on zaujal místo Boha. Byl poslán Bohem, a právě proto ona, královna nebe, poslouchá anděla.

Všimněme si také, s jakou láskou poslouchala svatého Josefa, jak se mu bez výjimky podrobovala. Ona viděla ve svatém Josefovi Toho, jehož místo zaujímal.

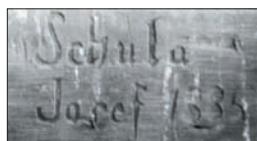
Prosme Pannu Marii, aby učinila i naše srdce tak „tiché a pokorné“, jako bylo srdce jejího Syna. Vždyť to byla ona, která utvářela Ježíšovo srdce ve svém těle.

O ZVONECH

Milí farníci, při mapování zajímavé historie našeho kostela se setkáváme víceméně s věcmi, které vnímáme svým zrakem a sluchem. Tak tomu je například při seriálu o vitrážích našeho kostela, který se pomalu začíná naplňovat, nakousli jsme vloni v září něco o oltáři, absolvovali jsme delší pokračování o varhanách. Tak mne napadlo, že bude snad pro vás zajímavé zmínit se tom, co není vidět, ale je slyšet náramně, alespoň bylo. A to o našich zvonech. Zvony, jak jistě víte, by měly vyzvánět pravidelně ke cti a slávě Boží. U nás sporadicky slyšíme torzo zvonů díky soukromé aktivitě nejmladší rodiny Urbánkových a jejich přátel. Pro zvoníka je to činnost tělesně namáhavá, nepohodlná, u nás navíc nehygienická a nebezpečná, neboť na zajištění pohodlí a bezpečí zvoníků se při generálce kostela už nedostalo prostředků ani energie. Dnes už také nemůžeme počítat, aby někdo ke cti a slávě Boží šlapal schody a pak ke cti a slávě Boží tahal za provaz. Je pohodlnější zajistit zvony elektrickým zvoněním a starost o včasné zvonění přenechat elektronice. Je však hodně případů, kdy při necitlivém nasazení motoru, který se neúspěšnou a hrubou pravidelností vytklouká zvonovinu, způsobil prasknutí třeba i vzácného historického zvonu, který věřící svolával po staletí.

Zvonice v našem kostele je postavená z trámů kvalitního, tvrdého dřeva, je kupodivu ve velmi dobrém stavu. Trámy zvonice i plochy žaluzií oken, jsou, jak jinak, zhusta pokryty (mimo trusu holubů) různými rytinami od zvoníků nebo návštěvníků zvonice. Nejstarší, který jsem objevil, nese datum 1790, což

je jistě podivuhodné. Výtvarně nejpěknější zanechal Josef Schula r. 1835.

Původně zde byly osazeny tři zvony. Byly však zabaveny na vojenské účely I. sv. války, zvonovina je totiž velmi hutný kvalitní kov. Září 1916 bylo pro farní kostel v Uničově smutné. Zvony z uničovských věží byly sundány a zabaveny: z klášterního kostela, ze hřbitovní kaple a z farního kostela – zde zvony byly pravou ozdobou a pýchou uničovských.

V roce 1920 po více jak dvouletém čekání, psaní, dopisování, došly z Karpfenberku dva ocelové zvony. První (je zde dodnes) z nich váží 510 kg a má průměr 1 metr, je označen jako „válečný zvon 1918“, má tón „GIS“. Na zvonu je nápis: KRIEGSGLOCKEN ANGEFERTIGT... (pokračování je pod trusem). Druhý váží 50 kg a má průměr 45 cm, byl určen

„válečný zvon“ z r. 1918

pro klášterní kostel.

Další zvon v roce 1920, určený původně pro hřbitovní kostel byl posvěcen. Nemohl tam být pověšen, protože mezi farním úřadem a obecním zastupitelstvem trval spor o kompetenci. Obecní zastupitelstvo si osobovalo právo na jeho volné použití také pro jinověrce a nevěrce, kterým katolická církev právo církevního pohřbu odpírá. Tak byl tento zvon určen jako umíráček vyzvednut na věž městského farního kostela. Byl v dílně Hiller v Brně vyroben z náhradního kovu. Váží 107 kg. Je laděn na tón „C“. Nápis hlásá: „Na místo odebraných zvonů ve světové válce zhotoven v roce 1919. Já vás, spáči, poručím Božímu milosrdenství.“ Je zasvěcen sv. Karlu Boromejskému a je na něm jeho obraz.

V červnu 1922 na svátek sv. Petra a Pavla byl posvěcen druhý ocelový zvon. Tento zvon je zasvěcen sv. Urbanu jako patronu města a nese nápis: ST. URBANE, PATRONE URBIS, ORA PRO NOBIS („Sv. Urbane, patrono města, oroduj za nás) 1922.“ Má průměr 1370 cm a váží 1375 kg. Kladivo váží 160 kg. Je naladěno na notu „GIS“. (Je zde dodnes).

„sv. Urban“ z r. 1922

V prosinci 1923 posvětil místní farář zvon, na který se váže historka: tento zvon byl určen jako hřbitovní, avšak

nemohl být k tomu účelu použit, protože je příliš velký a těžký, na věžičku hřbitovního kostela nevhodný. Byl proto vytažen na věž farní kostela a zavěšen místo umíráčka (je tam dodnes). Původní umíráček z r. 1920 byl sundán a na hřbitově zavěšen. Nový posvěcený zvon je z ocele, dodán firmou Röhler a comp. Z Karpfenberku ve Štýrsku. Váží 130 kg, průměr 75 cm, nápis „Pax aeterna 1923“. má tón „E“. I když by objednan v roce 1919, kvůli Čechům bylo více než rok odepřeno dovozní povolení. Nepomohla žádná intervence poslance a ještě olomouckého arcibiskupa Dr. Stojana. Tak ležel zvon více než tři roky připraven k odeslání v dílně.

„umíráček“ z r. 1923

Třetí, největší zvon, ve zvonici chybí, podle oděrek od pohybu zvonu na bočních trámech mohl mít průměr 180 cm, výšku 160 cm a podle mého laického odhadu mohl mít tón E, aby šel do akordu s ostatními. Asi to byl zvon-obr. Troufám si odhadnout, že pokud se rozezvučely všechny tři původní zvony, musel to být pořádný rachot. (Podobně, jak píše prof. Antonín Schindler v knize o Olomouci: „když v poledne spustil zvon Marie u sv. Mořice, hostům v nedaleké restauraci nadsakovaly vidličky na talíři, taková to byla krása“).

Náhradní lití ze železa bylo tehdy běžné, železo bylo mnohem levnější, než zvonovina, ale svůj účel i tyto zvony plní, i když akustické vlastnosti železa jsou mnohem horší (podobně jako housle vyrobené z překližky mají jiný zvuk než vyrobené z akustického stoletého dřeva...).

V osazování zvonů do věží kostelů existují ale i technické rarity poplatné dnešní době, kdy zvuk i celé soustavy zvonů obstarává digitální záznam a zvuk je přenášen reproduktory. Je možno si dokonce k této výbavě přiojednat i atrapy zvonů ze dřeva, které pro potěchu oka rozhoupává motorek. Zvuk zvonů je však tak kvalitní, že valná většina posluchačů nemá šanci sluchem zvuk rozpoznat od

originálu. (Káju Gotta z CD přehrávače také bezpečně poznáme). Vzpomínám i na nedalekou Litovel, kdy ze špičaté střechy veže na nás kroužily 4 pouliční reproduktory ve tvaru kulatých střešních okének, ze kterých se linul po dlouhá léta zvuk zvonů svatovítské katedrály zaznamenaný na smyčce magnetofonové pásky, což ovšem bylo technicky značně primitivní. (jako)

SVĚDECTVÍ

Pout' k Božímu Milosrdenství

Druhé neděli velikonoční přidělil papež Jan Pavel II. svátek Božího Milosrdenství. Letos tento den připadl na neděli 23.dubna.

Svátek Božího Milosrdenství je nerozlučně spjat s obrazem Spasitele „Ježíši, důvěřuji Ti“. Představuje celou postavu Pána Ježíše oblečeného v bílém rouchu. Pravou rukou žehná, levicí se dotýká své hrudi, z níž, jako ze srdce, vycházejí dva paprsky. Smysl obou nám vysvětlil sám Pán: Světly paprsek představuje vodu ospravedlňující duše, červený znamená krev, která dává duším život. U Kristových nohou stojí nápis: Ježíši, důvěřuji Ti!

Obraz milosrdného Krista byl namalován na základě přesného svědectví sestry Faustyny, jíž se Pán Ježíš v této podobě několikrát zjevoval. Vždy jí předal nějaké důležité poselství a zaslíbení. Mezi ně patří uctívání tohoto obrazu a modlitba tzv. Korunky k Božímu Milosrdenství. Kdo bude správně uctívat obraz Božího Milosrdenství, jeho duše nezahyne. Kdokoliv se bude modlit Korunku k Božímu Milosrdenství, ten pozná Boží Milosrdenství v hodině své smrti.

Originál tohoto obrazu můžeme zhlédnout v kostele v Lagiewnikách

v polském Krakově. Při tomto kostele je klášter, kde působila a zemřela setra Faustyna. Na toto místo míří poutníci z Polska a okolních států, nejen druhou velikonoční neděli, ale i během celého roku.

Byla to velká milost a Boží dar, že jsem se této poutě 21.-22. dubna mohla zúčastnit. Dostala jsem se k ní zvláštní cestou. Mám za sebou trpké dětství a mnoho zranění. Moje bývalá paní třídní učitelka z Jihlavy mi řekla o knězi v Polsku, který má dar uzdravovat tělo a duši. Návštěva tohoto kněze byla spjata s návštěvou obrazu Božího Milosrdenství v Krakově. Dala mi kontakt na mladého muže, který byl touto cestou uzdraven. Dlouho ho trápily vážné potíže se zažívacím ústrojím. Touto poutí chtěl se svojí manželkou jako jeden z poutníků poděkovat za uzdravení. Autobus byl vypraven z Třebíče. Třebíčtí poutníci projížděli Olomoucí ve dvě hodiny v noci. Na smluveném místě mě vyzvedli a ujížděli jsme směr Nový Jičín a dál na Český Těšín.

Cestu jsem docela dobře snášela, ale nezahmouřila ani oka, ačkoliv všichni okolo podřimovali. Hlavou se mi honily různé myšlenky a očekávání. Co mi tato pout' přinese? Chtěla jsem ji obětovat za vše, co mě tížilo, za svoji minulost, přítomnost a budoucnost, ale i na poděkování za milosti a požehnání, kterým mě Pán zahrnul hlavně v osobním životě.

V šest hodin ráno jsme dorazili na první zastavení během naší pouti, do Wadovic, rodiště bývalého papeže Jana Pavla II. Rodný dům Svatého Otce jsem si prohlédli jen zvenku, v tuto časnou ranní dobu byl dům pro veřejnost ještě uzavřen. Při procházení místy, kudy chodíval Svatý Otec, mě naplnil zvláštní posvátný pocit. V sedm hodin byla naplánovaná mše svatá v místním kostele. Mimochodem rodný dům Jana Pavla II. se nachází v sousedství kostela. Protože sem míří davy a davy poutníků, slouží se zde mše svatě každou půl hodinu a na různých místech kostela, jak v hlavní lodi, tak i v postranních kaplích.

Vzhledem k tomu, že jsme měli ještě dost času, mohli jsme si celý kostel dobře prohlédnout. V jedné z kaplí visí obraz Panny Marie Ustavičné pomoci. Zobrazuje Madonu s Ježíškem. Matka i dítě mají na hlavách koruny ozdobené drahokamy, které obrazu věnoval Jan Pavel II. ze své papežské koruny. Sám je prý do obrazu zasadil. Právě v této kapli pro nás sloužil jeden z polských kněží mši svatou. Rozuměla jsem mu jen některá slova. Byl zřejmě potěšen naší návštěvou a požádal nás, abychom mu

zazpívali něco česky. Volili jsme píseň „Madona“.

Po mši svatě nabrala naše pout' rychlé obrátky. Opět sednout do autobusu a ujíždět směrem do Budzowa, kde žije a působí kněz Stanislaw Kolarski mající dar uzdravovat. Před samou návštěvou tohoto charismatického kněze jsme byli upozorněni na to, že věc uzdravení je ryze v Božích rukou a že se vše stane jen podle Boží vůle. Není tedy dobré Bohu diktovat co a jak se má stát.

Už jen místní kotol na mě dýchá obrovskou silou něčeho posvátného. Z obrazu umístěného při hlavním oltáři na nás shlíží podobizna Milosrdného Ježíše, z jehož srdce vycházejí dva paprsky... Všichni jsme zamířili do lavic, klekli si, modlili se, zpívali a čekali na příchod uzdravujícího kněze. Přišel a řekl nám pár slov týkajících se historie kostela, dále hovořil o samém průběhu uzdravování. Jedna z poutnic, dobrá znalkyně polštiny, nám jeho slova překládala. Musím poznamenat, že tento duchovní rozumí dobře česky, ale česky mluvit neumí.

Po výkladu následovalo vlastní uzdravování. Jeden po druhém jsme přistupovali k oltáři tak, že jsme si klekli do jedné řady vedle sebe. Kněz pak procházel kolem nás, nad každého naklonil, každý mu potichu sdělil svoje potíže. Poté nad jednotlivce vztáhl ruce a modlil se snad v jazycích. Někteří tyto modlitby tak silně prožívali, že až upadli a chvíli jen tak leželi na koberci, až přišli k sobě. Pak se posadili, vstali a odešli, jako by nic... Byl to zvláštní pocit... Duch Svatý silně působil.

Jak jsem tuto situaci prožívala já? Velmi mi bušilo srdce a byla jsem celá rozzechvělá. Když jsem knězi řekla, co mi leží na srdci, cítila jsem z něho velkou touhu mi pomoci... Při vlastní modlitbě mě naplňovala obrovská síla, která procházela celou mou bytostí. Byla tak silná, až jsem se kymácela sem tam. Upadnout jsem se bála... Všechno trápení bylo to tam. Jen nesmírná úleva a radost... Těžko popsat vše slovy, to si musí každý prožít sám a já děkuji Pánu, že mi tento dar dal.

Dopoledne uběhlo jako voda a před námi se otevřela cesta na poslední místo. Tím byl Krakov, cíl naší cesty. Všude plno lidí, autobusů. Zastavili jsme na přeplněném parkovišti blízko kostela Božího Milosrdenství v Krakově v Lagiewnikách. Na mírném kopečku zde stojí velká moderní budova kostela s vysokou věží a při něm starý cihlový klášter, kde žila a zemřela svatá Faustyna, řeholnice.

Prostory kostela jsou vskutku

obrovské. Měla jsem možnost dostat se jen do míst pod bazilikou. Každý stát tu má svoji kapli, kde se slouží mše svaté. My jsme se sešli v kapli italské. Na zdi visí obraz svaté Faustyny, před oltářem je umístěna relikvie s jejími ostatky. Celé místo působí posvátným dojmem. Ze všech koutů proudí pokoj, klid, radost... Zřejmě vlivem úpěnlivých modliteb poutníků z celého světa.

Mši svatou sloužil kněz, který tu celou pouť absolvoval s námi. Zpívali jsme, modlili jsme se a děkovali Pánu Bohu za všechna dobrodíní, i za to, že jsme na toto místo mohli ve zdraví dorazit. Po mši svaté následovala modlitba Korunky k Božimu Milosrdenství a výklad místní setry Veroniky, Slovenky, mající dar řeči, na téma Boží Milosrdenství.

Konečně nadešla chvíle, na niž jsem se velmi těšila - prohlídka originálu obrazu Božího Milosrdenství umístěného v kostele při klášteře. Po celý den tu stojí řady a řady poutníků, aby mohly v tváři tvář pohledět do tváře Spasitele, tak, jak na něj kdysi patřila svatá Faustyna. Originál obrazu je nádherný, krásnější

obraz jsem nikdy neviděla. Jaká síla, láska a pokoj z něho sálá! Při pohledu do dobrých očí Ježíše Krista a při modlitbě mi vstoupily až slzy do očí. A nebyla jsem jediná...Znovu a znovu jsem Mu předkládala svoje trápení, zranění a nemoci. V duchu jsem jen slyšela slova: "Malověrná, proč pochybuješ?" Měla jsem a mám velkou radost...a vděčnost.

Plni dojmů, radosti a vděčnosti jsme pomýšleli na cestu zpět a o půl šesté večer vyjžděli z Krakova. Cestou se modlili a děkovali Pánu za uzdravení. Znovu jsme se vrátili k dopolední a k průběhu uzdravování. Paní, která P. Kolarského překládala, nám stručně vysvětlila, jaká slova po vlastním uzdravování tento kněz nad každým pronášel. Spočívají v modlitbě Korunky k Božimu Milosrdenství a v důvěře v Ducha Svatého. Dále měla vidění, jak při tomto aktu sestoupil Pán Ježíš z obrazu Božího Milosrdenství, stál v přední části kostela a paprsky vycházející z Jeho hrudi dopadaly na každého z nás, do našich srdcí, a uzdravovaly. Ten den prý bylo uzdraveno nemocné srdce, rakovina prsu a celá

řada psychických potíží. Pán je tak dobrý...Její slova mi vehnaly slzy do očí! Pán se nechal vidět prý i v kapli krakovského kostela...A to vypověděly dvě poutnice nezávisle na sobě. Jaký zvláštní pocit, že i já jsem mohla být u toho! Snad také právě proto, abych se s Vámi všemi mohla o tento nevšední zážitek podělit. A nejen proto...

Do Olomouce jsme dorazili o půl desáté večer, ještě jsem v klidu stihla předposlední vlak, autobus mě zavezl přímo na vlakové nádraží. Ze zpáteční cesty tak pozdě v noci jsem měla obavy. Pán Bůh to však tak krásně zařídil! Nežela jsem sama, vlak byl přeplněný lidmi vracejícími se z olomoucké Flóry.

Děkuji Pánu Bohu za tuto milost a těším se, že budu mít brzy možnost tuto pouť opět vykonat.

Myslím, že by bylo dobré, abychom se scházeli a Korunku k Božimu Milosrdenství se společně modlili. Vždyť je tolik věcí, za něž je třeba děkovat a prosit! Nechci tím někoho do něčeho nutit. To ať si rozváží každý sám.

(daře)

✉ Z vašich příspěvků:

Nejkrásnější zážitek

Mám ráda modré moře s plážemi, jen kostel v letoviscích najít nejde mi. Až vloni. Na jihu v malé vesničce v údolí hor – já našla poklad – v kapličce.

Věžičky její se v moři vzhlízejí, tóny zvonků masiv hor odrážejí. Ona i domorodci mě vzali v náruč svoji, stejná modlitba, byť jiným jazykem, nás pojí.

Jak byli milí, laskaví, kněz i věřící, před přijmáním mi všichni stiskli pravici. S nimi přijala jsem Krista, Češka sama a šťastná! Cítila jsem se u nich doma.

Vzpomínám na moře a západ sluníčka. V popředí vždy bude ta malá kaplička, mše svatá spolu s lidmi Dalmácie. Věřte, to nehlubší dojem odtud můj je.

Teď, když sedávám v chrámu Páně, vzpomenu lid a kapli na Ďuljaně. S přáním modlím se tady k Matičce, ať se svět spojí, jak tehdy v kapličce.

(Ilonka Petříková)

Jméno Maria

Maria Královno, nebeská Paní
Tvé jméno krásnější nad slunce ranní.
z hvězdnaté oblohy, anděly vzato,
vetkány do něho, perly a zlato.

Nad klokot slaviců jasnější zvučí,
voní jak růže květ zjara, co pučí.
Stadší než večer, jenž k zemi se sklání,
jméno Tvé krásnější, nad slunce ranní.

Kvítek nejkrásnější

Ze všech kvítků nejkrásnějších
věneček jsem uvila,
v kalíšky těch nejvzácnějších
lásku, srdce ukryla.

Květem, který krásně voní,
chci já celý život být,
v zvoneček, jenž denně zvoní,
k Marii chci vděčnost skrýt.

Vždy chci věrna Panně býti,
slyšeti vždy její hlas,
Chci Tě, drahá Matko ctíti,
ve dne v noci, v každý čas.

Květe květů

Nejněžnější květe květů,
Matko matek, Světe světů,
ve Tvém světle chci vždy jít,
přinést lidem lásku, klid..

Matičko má rozmilá,
bych se Ti vždy líbila,
dej mi svoji lásku něžnou,
pro mou duši neposednou.

(jiše)

Květinový stolek.

Můj květinový stolek je krásně bílý. Stojí na něm váza s narcisy. Modlím se u stolečku růženec, který má čtyři díly. Je o životě Krista, muže bolesti, který trpěl pro spásu světa. V modlitbě růžence se modlím k Panně Marii za svou rodinu, příbuzné a přátele. Růženec se modlím každý den. Stal se pro mne samozřejmostí, jako dýchání. Žiji, tedy se i modlím. Přestanu potom vnímat okolí, nepohodu, strach, či neklid. S modlitbou růžence nejsem nikdy sama. Je se mnou Panna Maria i Ježíš Kristus. Jednou jsem se modlila za to, aby Bůh ochraňoval členy mé rodiny. Byl to třetí desátek slavného růžence „Který Ducha svatého seslal“. V Jeho světle jsem uviděla lásku.

(Dana Lukasová)

Byly započnuty restaurátorské práce na korpusu jižního barokního oltáře, které garantuje ateliér akademického malíře Jiřího Látaala. Přes týden můžeme zastihnout na lešení akademickou malířku Janu Krátkou spolu se studentkami Vyšší školy restaurování z Brna Dagmar Kubíčkovou a Markétu Lejskovou.

Malé luštění

OSMISMĚRKA

SOVA, KOV, BOTA, SPONKA, PODVOD, OKO, RAK, VLAK, KOČKA, ADVOKÁT, RYS, SASANKA, SÝR, VODA, SEKÁČ, KLEČ, KOREA, KRK, TOK, ČINKA, LÉTO, ČAS

S	P	O	N	K	A	R	Y	S
P	O	D	V	O	D	A	Ý	A
M	K	V	L	Č	V	I	Č	S
B	O	T	A	K	O	R	E	A
K	S	S	K	A	K	K	L	N
I	L	É	T	O	Á	R	K	K
A	K	N	I	Č	T	K	E	A

(Klárka)

OZNÁMENÍ

Malý farní pěvecký sbor/schola přijme mezi sebe zpívající chlapce a děvčata. Zkoušíme každý pátek v 19:00 hod. na faře. Přijďte nás posílit a udržet!

Prodám pianino August Forster, velmi zachovalé, leštěný mahagon, tmavě hnědé. Tři pedály. Cena dohodu. tel. 736 522 802

Prodám barevnou inkoustovou tiskárnu HP960i, původně 5900,- Kč, nyní pouze 1500,- Kč tel. 736 522 802

Národní centrum pro rodinu pod záštitou předsedy České biskupské konference
Mons. Jana Graubnera arcibiskupa olomouckého a poslance PČR Tomáše Kvapila
ve spolupráci s Centrem pro rodinný život a KDU-ČSL

zve u příležitosti Mezinárodního dne rodin na

NÁRODNÍ POUŤ RODIN

s účastí zástupců rodin zahraničních diecézí SEKD a diecézí ČR

SV. KOPEČEK U OLMOUCE
NEDĚLE 14. KVĚTNA 2006 V 10.30

Program

10.30 – MŠE SV.
MONS. JAN GRAUBNER

12.00 - POLEDNÍ PŘESTÁVKA
OBĚD PRO POUTNÍKY ZAJIŠTĚN ZDARMA

13.30 – 15.30
PROGRAM PRO DĚTI A RODIČE

Hry, soutěže a povídaní pro malé i velké

za pořadatele

Luboš Nágř
ředitel Centra pro rodinný život

Tomáš Kvapil
předseda Krajského výboru KDU-ČSL

Jednoměsíčník POKOJ VÁM! vydává Římskokatolická farnost v Uničově. Neprodejné! Určeno pro vnitřní potřebu farnosti.
Redakční rada: P. Josef Janek (-jj-), Jiří Hájek (-jihá-), Jitka Šenková (-jiše-), Dagmar Řezníčková (-daře-), Jaroslav Kocůrek (-jako-) Jitka Kocůrková (-jiko-), František Vomáčka (-frvo-), František Kovařík (-frko-), Klárka Hájková (-klhá-) Grafická úprava (-jako-). TiskneTiskárna - LIT, s.r.o, Litovel. Tel.: 737 132 766. E-mail: vomacka.fany@seznam.cz
Příspěvky posílat do 20 dne v měsíci psanou formou, na disketě, elektronickou poštou. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.
Římskokatolická farnost, Kostelní náměstí 153, 783 91 Uničov, tel: 585 054 500, E-mail: rkfunicov@tiscali.cz